

Sygn. akt VII U 1696/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym
sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 października 2017 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

J. B. w dniu 8 listopada 2017 r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 października 2017 r., znak: (...), odmawiającej mu prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, iż nie spełnia przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia, ponieważ przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w warunkach szczególnych w (...) S.A. Ubezpieczony nadto dodał, że w zaskarżonej decyzji organ rentowy nieprawidłowo obliczył mu staż pracy w warunkach szczególnych (odwołanie z dnia 8 listopada 2017 r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony przed 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Nie spełnił więc warunku, o którym mowa w art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych. Organ rentowy zaznaczył, iż nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskowanego okresu, bowiem pracodawca w świadectwie pracy nie określił charakteru wykonywanej pracy ściśle wg rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z dnia 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.). Ponadto organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie rozwiązał stosunku pracy i w związku z tym nie spełnił warunku, o którym mowa w art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 grudnia 2017 r., k. 11 – 11v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B., ur. dnia (...), od dnia 3 kwietnia 2000 r. jest zatrudniony w (...)Stacji Pogotowia Ratunkowego i Transportu Sanitarnego (...)Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W., w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony początkowo pracował na stanowisku kierownika samochodu sanitarnego, a obecnie, od 1 lipca 2007 r., jest zatrudniony jako kierownik ratownictwa medycznego (zaświadczenie z dnia 15 września 2017 r., k.7a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k.8-8v a.r., zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach z dnia 15 września 2017 r., k.6 a.r.).

W dniu 20 września 2017 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o emeryturę pomostową wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (wnioski o emeryturę pomostową, k. 1 – 8v a.r.).

Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy i 5 dni oraz okresy składkowe w wymiarze 41 lat, 8 miesięcy i 10 dni, tj. staż sumaryczny w wymiarze 42 lat, 2 miesiąca i 15 dni. Organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 16 lat, 8 miesięcy i 28 dni. Jednocześnie organ rentowy ustalił, że ubezpieczony nie udowodnił, iż przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywała prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej, bowiem nie przedłożył on dokumentów potwierdzających wykonywanie takiej pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował także, że ubezpieczony nie wykazał, by nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą. Z tych względów organ rentowy odmówił mu prawa do wnioskowanego świadczenia (decyzja z dnia 19 października 2017 r., znak: (...), k. 11-11v a.r.).

J. B. odwołał się od powyższej decyzji, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 8 listopada 2017 r., k. 2 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych, które zostały ocenione jako w pełni wiarygodne. Dokumenty te korespondowały ze sobą oraz tworzyły spójny stan faktyczny. Strony nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 października 2017 r., znak: (...), nie zasługiwało o na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 155 t.j., dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony dokumentów Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przesłanki warunkujące uzyskanie prawa do emerytury pomostowej określają przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 664). Zgodnie z art. 4 tej ustawy prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z kolei art. 49 przewiduje, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2 okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Przesłanki wymienione w cytowanych przepisach muszą być spełnione łącznie. Oznacza to, że brak choćby jednego z tych warunków powoduje niemożność nabycia uprawnień emerytalnych, na co zwrócił uwagę m.in. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 26 kwietnia 2012 r. (III AUa 252/12) oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 lipca 2013 r. (III AUa 1664/12).

W rozpatrywanej sprawie bezsporne było, że J. B. na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową, jak również w dacie wyrokowania, wciąż pozostawał w zatrudnieniu w (...) Stacji Pogotowia Ratunkowego i Transportu Sanitarnego (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W., co potwierdzają przedstawione przez niego zaświadczenia (k. 6-8v a.r.). W związku z tym nie została spełniona przesłanka z art. 4 pkt 7 oraz z art. 49 w związku z art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych.

Wobec powyższego, niezależnie od spełnienia przez ubezpieczonego innych warunków określonych w art. 4 bądź w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, pozytywne rozstrzygnięcie i dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji nie było możliwe. Pozostawanie przez ubezpieczonego w stosunku pracy stanowi samodzielną i negatywną przesłankę niemożliwości przyznania mu prawa do emerytury pomostowej. Brak spełnienia tej przesłanki, niezależnie od tego, czy inne się ziściły, czyni niemożliwym uwzględnienie żądania w zakresie przyznania wnioskowanego świadczenia, a ponadto czyni bezcelowym badanie spornej kwestii związanej z okresami pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. Postępowanie dowodowe dotyczące tej okoliczności było zatem bezprzedmiotowe, brak spełnienia jednej przesłanki zwalnia sąd od rozpatrywania pozostałych warunków przysługiwania prawa do świadczenia, ponieważ w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd orzeka o prawie do konkretnego świadczenia (w tym wypadku o prawie do emerytury pomostowej), a nie o poszczególnych przesłankach ich przysługiwania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 lutego 2016 r., III AUa 476/15). To oznacza, że sąd oddala odwołanie w przypadku niespełnienia chociażby jednego warunku przyznania świadczenia i nie bada, czy inne warunki zostały spełnione.

Podsumowując, skoro J. B. nadal pozostaje w stosunku pracy, który nie został rozwiązany, bezprzedmiotowe są rozważania w przedmiocie charakteru pracy wykonywanej przed 1 stycznia 1999 r. Niezależnie bowiem od dokonanej w tym zakresie oceny, zaskarżona decyzja jako oparta na niespornym ustaleniu wskazującym na nierozwiązanie stosunku pracy, jest uzasadniona.

Reasumując, według stanu na dzień wyrokowania, brak było podstaw do przyznania ubezpieczonemu emerytury pomostowej. Sąd Okręgowy ocenił zatem, że zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 29 października 2017 r., znak: (...), odpowiada prawu i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie należało oddalić.

Należy dodać, że po rozwiązaniu stosunku pracy jest możliwe złożenie nowego wniosku do organu rentowego, wraz ze świadectwem pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien wtedy wydać nową decyzję od której przysługuje również odwołanie do sądu Okręgowego. Wtedy będzie możliwe zbadanie wszelkich okoliczności faktycznych i prawnych.